

CHRISTUS IN INDIA

In een Duitsch boek, dat kort geleden is verschenen, verhalen enkele Duitsche afgevaardigden naar de Y.M.C.A. conferentie, die het vorige jaar te Mysore in India is gehouden, van hun ervaringen in dit land, dat voor de toekomstige verhouding tuschen Oost en West van zoo groote beteekenis moet worden geacht.

Twee dingen zijn het, die vooral onze belangstelling hebben: de houding van de jeugd van India tegenover de groote politieke en sociale vragen van hun land, en de beteekenis, die het Christendom voor de komende ontwikkeling zal hebben.

Het wekt misschien onze verwondering, dat wij een antwoord op deze vragen vinden in een onderhoud, dat één van deze Y.M.C.A.-leiders in het hotel Mount Lavinia op Ceylon had met Sabita Devi, de meest bekende Indische filmster.

Dr Dannenmann beschrijft haar als een jong meisje van buitengewone schoonheid, die door half India wordt vereerd. Zij behoort tot de kaste der Brahmanen en kleedt zich in de kleurige sari van de Indische vrouwen. Op het voorhoofd draagt zij het teeken van haar kaste. Zij vertelt van haar loopbaan en van haar werk, van haar plannen voor nieuwe films, die niets hebben van de Duitsche dramatiek, maar opgaan in een schittering van gewaden en kleuren. Maar dan vraagt haar bezoeker, van wien zij weet, dat hij een Duitsch theoloog is, of zij tot de nationalistische beweging behoort. Zij antwoordt bevestigend. Dan zegt de ander: „Dan zoudt u toch de mogelijkheid hebben om als filmspeelster ontzaglijk veel voor uw volk te doen. U kunt door uw films een grooten invloed uitoefenen op het volk, u kunt het in de richting leiden, waarin gij het hebben wilt in den strijd om de vrijheid. Gij weet toch, hoeveel miljoenen in India volkomen onverschillig staan tegenover de zaak van het Indische volk.”

Deze gedachten schijnen volkomen nieuw te zijn. De Duitsche predikant vraagt verder: „Hoe staat u tegenover het vraagstuk van de paria's, de uitgestootenen?”

„Natuurlijk moeten in het India van de toekomst alle menschen een menschwaardig bestaan kunnen leiden.”

„Waarom verfilmt u dat niet, waarom neemt u voor uw films geen onderwerpen, die de menschen voorlichten, die voor de hoogere kasten van India als een opgeheven vinger zijn?”

Zij glimlacht. „Dan zou ik immers een nieuwen godsdienst moeten brengen, dan zou ik een predikster van het Christendom moeten zijn.”

„Waarom?”

„Het Hindoeïsme predikt het kastenstelsel, en iedere aantasting van de kasten is een aanval op het Hindoeïsme. Daartoe zijn wij niet in staat; wij zijn nog te zeer door onze vaderen en voorvaderen aan de gewoonten van het Hindoeïsme gebonden. Zooals ik het teeken van mijn kaste draag, zonder dat ik daartoe feitelijk innerlijk gedrongen word, zoo is het in geheel India. Op gansch India rust zichtbaar of onzichtbaar een religieuze dwang, die haar knevelt en vormt. Wie India helpen wil, moet dezen religieuzen dwang verbrekken, moet een nieuwen godsdienst brengen.”

„En het Christendom?”

„Ja, het Christendom kan deze nieuwe godsdienst zijn, die India bevrijdt. Wij hebben nu reeds oneindig veel van het Christendom ontvangen, maar de zendingarbeid is veel te zwak. De zendingen moeten net zoo prediken als de Hindoeïerpriesters dat kunnen. Zij moeten prediken kunnen in onze eigen taal met de rijke beeldspraak,

welke de Indiër alleen verstaat. Er moeten Christelijke Indische gezangen ontstaan, die onder het volk gezongen worden. Tot nu toe zingen wij in de Christelijke kerken van India bijna niet anders dan melodieën, die uit Europa en Amerika komen, met woorden, die uit het Duitsch of Engelsch in de meest verschillende talen van India vertaald zijn. Dat alles treft het hart van India niet. Wij hebben Indische Christelijke liederen noodig.” Zoo spreekt zij verder, vol vuur en geheel door deze gedachten gegrepen. Het is te zien, dat deze haar reeds dikwijls hebben bezig gehouden. En op de vraag, hoe haar vriendinnen hierover denken, antwoordt zij: „Die denken er net zoo over. Wij zijn op het oogenblik midden in een groote worsteling, en wij weten niet, waar wij terecht zullen komen.”

Een filmspeelster, die voor haar volk het Christendom wenscht en die aan de Christelijke Zending wegen wijst om dichter te komen bij het hart van India. Het is te mooi om waar te zijn.

Wij moeten echter deze dingen nuchter bezien en vooral niet meer verwachten dan er werkelijk is. Een sympathieke houding tegenover het Christendom is nog geen overgave aan Christus.

In dit opzicht kan een studie als die van Prof. Kraemer over „de Christelijke boodschap in een niet Christelijke wereld” buitengewoon verhelderend werken. In het achtste hoofdstuk wijst deze erop, dat het godsdienstige, zedelijke en sociale leven bij de niet-Christelijke volken op den duur steeds meer doordrongen wordt van Christelijke begrippen. Deze indirecte invloed van de Christelijke zending in de landen van het Oosten is veel grooter dan wij ons voorstellen.

Velen zijn geneigd in zulk een godsdienst, die allerlei Christelijke begrippen en gebruiken heeft overgenomen, een elementaire vorm van Christendom te zien, die zich op den duur tot een waarachtig en levend Christendom zal ontwikkelen.

Niets is echter minder waar dan dat. Prof. Kraemer laat het ons zien, dat de niet-Christelijke religies Christelijke gedachten hebben overgenomen om hun eigen krachten te versterken. Men wil gaarne Jezus Christus erkennen als een groot religieus leider, maar men denkt er niet over, Hem te maken tot Heer van zijn leeren.

Dat menschen als Gandhi en Tagore grooten eerbied hebben voor Christus en hun leven richten naar Zijn voorbeeld, is heel belangrijk. Het heeft echter niets te maken met het Evangelie, dat harten verandert en levens nieuw maakt.

Zoo kan ook het feit, dat een Indische filmspeelster alleen van het Christendom redding verwacht voor het droevig lot der kasteloozen, ons voldoening geven, omdat het blijkt, dat het Christendom *waarden* bezit, hooger dan die van het Hindoeïsme. Het houdt echter geen enkele erkenning in van de *waarheid* van het Christendom. En juist die is het, waarin het Christendom zich van de niet-Christelijke religies onderscheidt.

Jezus Christus krijgt een eereplaats in het pantheon der Indische godheden en in Zijn naam wordt aan de kasteloozen maatschappelijke bevrijding verkondigd.

Dit alles echter gaat volkomen buiten het Evangelie om. Gods Woord verkondigt ons, dat alle menschen, Christenen zoowel als niet-Christenen, zondaren zijn en onder het oordeel vallen. Maar het leert ons ook, dat er verlossing is, doch alleen door het offer, op Golgotha gebracht. Verlossing voor allen, die den Gekruisigde erkennen als hun Heiland, den Heer van hun leven.

Dr Ir H. G. v. B.